

Bloemenseances

Onlangs kwam ik in het Spiritueel Café een verloren gewaande vriend tegen. Ik zal hem Raf noemen en tegenwoordig houdt hij zich bezig met het reinigen van huizen. Laatst nog hij had een confrontatie met drie dolende zielen, waarvan er een koppig weerstand bood. Deze geest klampte zich vast aan het aardse en wilde niet naar het licht. Ik hou van spookverhalen en luister dan ook aandachtig. Raf vertelt over een gesloten groep die samenkomt om de paranormale gaven te ontwikkelen. Nieuwsgierig vraag ik of ik een keertje mee mag en een paar dagen later word ik netjes opgehaald. Onderweg fantaseer ik over waar ik mogelijk beland. Misschien word ik in een geheime loge binnengesluisd. Geheime rituelen, schimmige figuren, mompelende mantra's. Ik ril verwachtingsvol, maar bij de eerste bocht blijft er niks van het mysterie over. We gaan naar een bloemenseance en rijden de stad niet eens uit.

En inderdaad, even later stap ik in een woonkamer, met tegen de muur een soort tabernakel met vazen bloemen. De gasten lijken me aardig, toch zou niemand me in de supermarkt zijn opgevallen. Laat staan dat ik wie dan ook van enige paranormale vermogens verdenk. De gastvrouw opent de avond door met haar handen zwevend de boeketten af te tasten. De boodschap die daarop volgt, klinkt algemeen. "Je moet voor jezelf opkomen, je bent heel gevoelig, enzovoorts." Ja, die taal ken ik.. Terwijl ik mijn gezicht in de plooi houd, volgen de boodschappen elkaar op. Wat doen deze mensen eigenlijk? Zijn ze op alfaniveau, of luisteren ze gewoon naar hun intuïtie? De klok slaat elf uur en ik begin hoofdpijn te krijgen. Dan treedt een vrouw naar voren, ze streelt een bosje paarse margrietjes. "Deze bloemen zijn voor iemand die veel heeft meegemaakt. Kijk, hier zijn een paar knopjes afgebroken". Alle ogen zijn opeens op mij gericht. Het is standaardjargon, want wie heeft er niet veel meegemaakt? Maar iedereen lijkt te weten dat het over mij gaat, inclusief ikzelf. Verbaasd kijk ik naar de afknakte knoppen en word ik alsnog verrast door een korte maar herkenbare beschrijving van mijn levensloop. Op de terugweg vraagt Raf hoe ik de avond vond. "Best treffend", geef ik met tegenzin toe. Bloemenseances zijn natuurlijk onzin. Of heb ik me vergist en is er toch meer? Een ding weet ik zeker. Ik ga niet nog eens terug en zal het dus nooit weten.

